

‘Het verschil tussen voetbal en rugby is spelvreugde. Topvoetbal is het kwijt, rugby heeft er een overdosis van’

Beeld AP

Twee van de grootste sportwedstrijden ter wereld stonden op zondag 20 oktober op één dag op het programma: in de namiddag *El Clásico*, FC Barcelona – Real Madrid, en 's avonds de WK-finale rugby, Zuid-Afrika – Nieuw-Zeeland, oftewel de Springboks tegen de All Blacks. Met de Rolling Stones op de tribune begon Barcelona – Madrid zoals elke voetbalwedstrijd tegenwoordig begint: traag. Traag ging de bal van speler tot speler. Hij lag onder de zool van een stilstaande *galáctico* uit Madrid en dan weer onder die van een Barca-ster, om de virtuozen de tijd te geven voor de keuze van hun pas, teneinde balverlies te voorkomen. Meestal ging de bal daarna dus achterwaarts, naar een medespeler die dezelfde handelingen verrichtte, om via een lange omweg uiteindelijk bij de doelman uit te komen. Het lijkt alsof de spelregels voorschrijven dat iedere deelnemer de bal moet hebben

aangeraakt voordat men een doelpoging mag ondernemen. Na de eindeloos lijkende omweg kreeg de geachte kijker een herhaling in slow motion voorgeschoteld, niet afgespeeld door de tv-regisseur in een studio, maar op het veld met de voetballers aan de knoppen: ze waren bezig een nieuwe omweg te breien. Thuisclub FC Barcelona was iets minder saai en kwam voor de rust op voorsprong dankzij een misverstand in de Real-verdediging.

Jude Bellingham, die na afloop zou worden bekroond met de titel Koning van de Match, had in de eerste 45 minuten letterlijk geen bal geraakt. Hij sjokte wel sierlijk door de middencirkel en het strafschopgebied. Na rust gingen de 22 miljonnairs door met het plagen van honderden miljoenen televisiekijkers en in de 62ste minuut besloot Bellingham een bal, die toevallig voor zijn voeten was gerold, in de richting van het doel te maaien. Het leer trof de bovenhoek. Per ongeluk frommelde Bellingham in de 92ste minuut zelfs de winnende treffer in het doel van FC Barcelona. *Clásico* afgelopen, Mick sliep. Daarna zapte de neutrale voetballiefhebber uit gewoonte naar Inter – AS Roma en worstelde zich ook daar door het taaie ongerief. Traag, traag.

Toen kwam het rugby.

De groepsfase had ik, na kennisneming van de eerste wedstrijden anderhalve maand eerder, overgeslagen. Enkele uitslagen: Nieuw-Zeeland – Namibië 73-0, Schotland – Roemenië 84-0, Engeland – Chili 71-0, Frankrijk – Namibië 96-0, Zuid-Afrika – Roemenië 76-0, Ierland – Roemenië 82-8. Maar vanaf de kwartfinales was het menens. Onvergetelijk was de halve finale tussen Frankrijk en Zuid-Afrika. Spanning en sensatie met 200 kilometer per uur. Ook de finale in Parijs was nog geen 30 seconden oud of we hadden al meer enthousiasme en klasse gezien dan in die hele Barcelona – Madrid. De energie en de snelheid, de totale inzet van alle dertig spelers en de beleefdheid bij aanvechtbare beslissingen! Een geoefend voetballiefhebber moet daaraan wennen, hoor. Kijk nou eens: een rugbyreus wordt met een gele kaart 10 minuten naar de kant gestuurd en hij knikt instemmend naar de scheidsrechter. Raar. Je gaat toch met je voorhoofd tegen zo'n scheidsrechter aan staan en protesteert hem meters achteruit?

Het verschil tussen voetbal en rugby is spelvreugde. Topvoetbal is het kwijt, rugby heeft er een overdosis van. De soms onnavolgbare combinaties volgen zich in zo'n rap tempo op, dat je nauwelijks de tijd krijgt om ze te bewonderen. De Springboks wonnen de zinderende WK-finale tegen de All Blacks met 12-11 en ik schreef deze uitslag op: **Rugby – Voetbal 96-0**.